

Jeg tror, der er generel enighed om, at den største udfordring, vi har i økonomien, er at skaffe mennesker ud på arbejdsmarkedet, og derfor bør der også bydes på, hvilke konkrete reformer der kan gennemføres.

Der er for meget centralisme, og der er for lidt tillid i de indgåede aftaler. Det kommunale selvstyre er under pres, og regeringen indfører sammen med Dansk Folkeparti et hav af måle-vejemetoder, som giver mere bureaukrati.

Der er for få prioriteringer til gavn for de udsatte grupper. Med finansloven bruges penge på børnecheck og lukkede frem for på udsatte unge, psykisk syge og børn i problemfyldte familier.

Regeringen prioriterer ventetidsgaranti i sundhedssektoren, men burde prioritere de kritiske sygdomme væsentlig højere.

Men vi stemmer selvfølgelig for finansloven, det hører sig til at gøre som et ansvarligt parti. Staten skal have et husholdningsbudget, og det lægger Det Radikale Venstre selvfølgelig stemmer til.

Det må være rimeligt at bruge debatten her i dag til at gøre status oven på en valgkamp, oven på en åbningsdebat, oven på finanslovforhandlinger og så oven på det, der sker i virkelighedens verden. Og i Det Radikale Venstre har vi det problem, at vi ikke kan se sammenhængen mellem de store ambitioner, som statsministeren havde i sin åbningsredegørelse kort efter valget i november, og situationen her i dag efter de indgåede finanslovaftaler.

I valgkampen føg det om ørerne med tocifrede milliardbeløb, og statsministeren talte i november om, at regeringen ville skabe det 21. århundredes velfærdsmodel, som det så smukt hed. Og hvad blev der så af det 21. århundredes velfærdsmodel? Jo, hvis man skal tage statsministeren og regeringen på ordet, så er det 21. århundredes velfærdsmodel lige dele af en blanding af centrale indgreb over for kommunerne, et festfyrværkeri af måle-vejemetoder samt mangel på egentlige prioriteringer i velfærds-samfundet.

Der skrides ind over for kommunerne, på trods af at det ikke var alle ting, der oprindelig indgik i aftalerne. Kommunerne kan med rette hævde, når nu regeringen kommer efter kommunerne i forhold til anlægsudgifter, at det så ikke var noget, der var aftalt på forhånd.

Det reelle indhold i alt dette, som ligger til grund for det her, er et ønske fra regeringens og ikke mindst Dansk Folkepartis side om mere

central styring både af økonomien og af måden, hvorpå opgaverne skal udføres i den offentlige sektor i dag. Derfor står vi i dag i den situation, at kommunernes økonomi nu er underlagt skattestoppet. Skattestoppet har forrang for det kommunale selvstyre.

Med den såkaldte kvalitetsreform indføres alle håndte typer akkrediteringer, måle-vejemetoder i forhold til den offentlige sektor, og det på trods af at de offentligt ansatte er ved at gå til i papirarbejde og bureaukrati. Der var for et par måneder siden en undersøgelse, der viste, at flere faggrupper angiver, at administrative opgaver æder cirka halvdelen af deres arbejdstid. Ifølge den her undersøgelse skulle lægerne angiveligt bruge mere end en fjerdedel af deres arbejdstid i gennemsnit på papirarbejde, sygeplejerskerne over 40 pct., og socialrådgiverne over halvdelen.

Finansministeriet har tidligere anslået, at det administrative personale i den offentlige sektor udgør ca. 130.000 fuldtidsansatte, men at det øvrige personale, som udgør omkring 690.000 helårspersoner, i gennemsnit bruger omkring en tredjedel af deres tid til administrativt papirarbejde. Det svarer til ca. 225.000 helårspersoner, og det siger noget om de store gevinster, der er forbundet med en reel afbureaukratisering af den offentlige sektor. Det havde vi gerne forhandlet med regeringen om. Vi spillede ud med vores eget forslag om, hvad vi kalder en tillidsreform, men uden held. Regeringen ønskede ikke at forhandle den del af sagen.

Dertil kommer, at regeringen og Dansk Folkeparti med valgløfterne prioriterer centralt fastsatte valgløfter højere end det at give kommunerne mulighed for selv at prioritere. Det reelle, lokale råderum udhules gradvis, men sikkert. Derfor skuffer finansloven, hvis den virkelig skal være udtryk for det 21. århundredes velfærdsmodel, og af samme grund er den såkaldte kvalitetsreform også løbet ud i sandet; den var underlig fra starten og blev gradvis nedtonet i omfang og ambitionsniveau. Tilbage står et forpusket forløb og et mudret resultat.

Kl. 15:08

For Det Radikale Venstres vedkommende fremlagde vi vores eget udspil til finanslov, fuldt finansieret, fuld af reformer. Vi gik efter en stram prioritering og en ansvarlig økonomisk politik, og vi gik konstruktivt efter radikale resultater, hvilket lykkedes på nogle områder, men ikke på andre.